

SOLEMNITAT DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

cicle B - 2012

L'Esperit fa de nosaltres uns fills que s'adrecen a Déu amb les mateixes paraules de Jesús: Abbà, Pare. Al voltant d'aquesta bella expressió de Pau a la carta als Romans, els texts d'avui ens orienten vers el misteri de Déu: Pare, Fill i Esperit Sant.

LA TAULA DE LA PARAULA

APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA: Deuteronomi 4, 32-24. 39-40

Es tracta del discurs de Moisès al seu poble, pronunciat al desert, a l'altra banda del Jordà. Es tracta d'una reflexió sobre l'acció alliberadora realitzada per Déu. Moisès convida el seu poble a agafar altura i a sobrevolar l'espai i el temps. *Recorre totes les èpoques que t'han precedit... si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta...* En dues noves preguntes, l'orador precisa aquesta cosa. Es tracta de l'aliança entre Déu i el seu poble. Convida el poble a interrogar-se sobre els dos membres d'aquesta aliança: És un poble que...? I quin Déu...?

El Déu d'Israel té un comportament singular. No és com els altres déus dels altres pobles. No s'ha quedat enfora, sinó que s'ha escollit un poble i li ha donat la seva Llei. El discurs de Moisès fa al·lusió als esdeveniments del Sinaí: La muntanya del Sinaí, tot fumejava, perquè el Senyor era en el foc; el fum pujava, com el fum d'una forn, i tota la muntanya tremolava violentament. El so de la trompeta era més i més fort. Moisès parlava i Déu li responia en el tro (Ex 18, 18-19).

Moisès desenvolupa el tema clàssic de l'infinita grandesa de Déu, però en tost de la fórmula "veure Déu i morir", l'orador insisteix en l'escolta de Déu i en la seva Paraula.

La segona pregunta ens porta sobre l'elecció i fa referència a la sortida d'Egipte. L'orador no precisa en què consisteixen els signes, prodigis i altres manifestacions paoroses de Déu. S'adreça a un poble que ha vist aquestes intervencions de la mà, del braç diví, i que n'ha de treure les lliçons. El Déu d'Israel és més fort que els déus de les altres nacions. Ha vençut els déus d'Egipte.

Ara ve un desenvolupament nou, únic en el llibre del Deuteronomi. El discurs fa el lligam entre el Déu alliberador i el Déu creador. El Déu que fa aliança amb el seu poble és també el qui a creat el cel i la terra. És el Déu que domina totes les nacions. No és solament el més ferm, sinó que és l'Únic. No n'hi ha cap altre.

La conclusió de tot açò és que cal viure baix la mirada i la protecció del Senyor i observar les ordres del Senyor que jo et don avui. Açò ja anuncia un segon discurs en el qual Moisès donarà el Decàleg al seu poble. Obeir els manaments de Déu és una font de felicitat i de llarga vida.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector marcarà l'incís inicial: *Moisès digué al poble*

Seguidament en el discurs, distingirà les dues parts:

- La primera feta d'interrogants: : -«*Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest,*
- *si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlàs d'enmig del foc com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida;*
- *si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls*
- La segona en forma de professió de fe: : *Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor.*
- La professió de fe és fonamentalment un actuar segons Déu: *Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et don avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»*

EL SALM 32

Aquest himne perllonga el text del Deuteronomi parlant del Déu de la creació i de l'Aliança. No ho fa de manera abstracte, sinó a partir de l'experiència del creient: *la terra és plena de l'amor del Senyor*. Aquest amor és perdurable i etern perquè Déu és feul en tot el que fa. La creació és primer el do actual de Déu. També és acció original de Déu que ha creat el cel i la terra amb la seva paraula o per l'alè de la seva boca. Aquestes dues expressions són aquí sinònimes.

Després l'himne celebra el Déu de l'aliança. El poble posa la seva esperança en Déu que vetla sobre ell. La certesa de viure en l'Aliança amb Déu és una força, una protecció en l'adversitat.

La darrera estrofa de l'himne gira sobre aquest doble moviment anant de Déu a l'home i de l'home vers Déu. S'articula sobre les dues parts de l'Aliança: nosaltres – Tu, i sobre els sentiments que els relliguen: amor sobre nosaltres – esperança en Tu.

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: Romans 8, 14-17

Tot i que el text sigui molt dens, Pau no parla del misteri de Déu de forma abstracta. Es sosté sobre imatge bíbliques i mostra com el misteri trinitari és al servei de la salvació dels homes. Les imatge bíbliques de l'Èxode es sobreentenen en el text. Com en altre temps, Déu allibera el seu poble de l'esclavatge i el condueix vers la llibertat. El creient alliberat de la por, es pot comportar com Crist i adreçar-se a Déu, emprant les mateixes paraules que ell. Li pot dir: Pare, abbà en arameu, la llengua parlada per Jesús. Passar d'una actitud de submissió servil a Déu, a una actitud filial no es pot fer més que baix l'acció i l'impuls de l'Esperit. Gràcies a ell, el creient pot deixar-se incorporar. Pot seguir-lo en la seva passió però també en la seva resurrecció.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Després de l'adreça habitual a les cartes: Germans..., el lector distingirà les dues parts del text que manifesten dues actituds lligades al do de l'Esperit:

- Primer la relació Pare- fills:

tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!»

- Seguidament la noció fills – hereus:

Així l'Esperit s'uneix personalment al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus:

- La condició d'aquest heretatge és estar units a Crist: *hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.*

APROFUNDIR L'EVANGELI: MATEU 28, 16-20

És la darrera pàgina de l'Evangelí de Mateu. L'existència terrenal de Jesús s'acaba. A Galilea, on tot ha començat, Jesús ressuscitat retroba una darrera vegada els deixebles. Els convoca en una muntanya, com la que havia anunciat les Benaventurances, i la muntanya de la Transfiguració. El discurs de Crist recorda les paraules de Cir, rei de Pèrsia, que tanquen la Bíblia hebrea: *El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els regnes de la terra...* (2Cr 36, 23). Jesús ressuscitat recapitula en ell la història santa. És el rei – Messies, disposant del poder diví. La seva reialesa no s'exerceix sobre el poble escollit sinó sobre totes les nacions. Té una dimensió universal.

Jesús ressuscitat associa els seus deixebles a l'exercici del seu poder. No els envia a fer propaganda, sinó a compartir una experiència. En contacte amb Jesús han après una manera nova de viure units els uns als altres i amb Déu. Aquesta descoberta els ha transformat. Són convidats a compartir aquesta felicitat amb altres, sense exclusives. En aquesta missió, Jesús roman present, es queda present al costat dels seus. No els abandona. Ell és sempre l'Emmanuel anunciat al primer capítol de l'Evangelí: Déu- amb-nosaltres.